

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 8.P-31/2019-23

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Splitu, po sucu ovog suda Mariji Balić Jurišić, u pravnoj stvari tužitelja Centar za restrukturiranje i prodaju, OIB: 38083028711, sa sjedištem u Zagrebu, Ivana Lučića 6, koga zastupa punomoćnik Danijel Klobučar, OIB: 42691324171, odvjetnik u Zagrebu, protiv 1.tuženika PETRA KLIŠMANIĆA, OIB: 58362537972, iz Splita, Tijardovićeve 28, koga zastupa punomoćnica Marina Krka, OIB: 74606020104, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Krka&Krka iz Splita, 2.tuženika SPLIT SHIP MANAGEMENT d.o.o., u stečaju, sa sjedištem u Splitu, 114. brigade 12, OIB: 98656583257, kojeg zastupa punomoćnica Manuela Mamić OIB: 11608637818, odvjetnica u Splitu, radi ispunjenja, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene u prisutnosti punomoćnika tužitelja, zamjenika punomoćnika 1.tuženika i punomoćnice 2.tuženika 9.prosinca 2019., objavljenje 4.veljače 2020.,

presudio je

I. Nalaže se 1.tuženiku Petru Klišmaniću iz Splita, Tijardovićeve 28, OIB: 58362537972 i 2.tuženiku SPLIT SHIP MANAGEMENT d.o.o., Split, 114.brigade 12, OIB: 98656583257, da u roku od 8 dana tužitelju Centru za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, OIB: 38083028711, solidarno isplatiti:

-iznos od 87.191,11 Eur protuvrijednosti hrvatskih kuna prema srednjem tečaju HNB za eure na dan plaćanja, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 2.7.1998. do isplate, i to po stopi koja se za razdoblje od 2.7.1998. do 31.12.2005. obračunava po stopi koju je Splitska banka d.d., Split u mjestu ispunjenja plaćala na devizne štedne uloge po viđenju u DEM (EUR), za razdoblje od 1.1.2006. do 31.1.2007. po stopi određenoj u članku 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, za razdoblje od 1.8.2008. do 31.7.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, za razdoblje od 1.8.2015. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena,

Dokument je elektronički potpisan:

MARIJA BALIĆ
JURIŠIĆ

Vrijeme potpisivanja:
04-02-2020
14:07:14

C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D48523330363432323937363236
L=SPLIT
S=BALIĆ JURIŠIĆ
G=MARIJA
CN=MARIJA BALIĆ JURIŠIĆ

-iznos od 10.193,47 Eur u protuvrijednosti hrvatskih kuna prema srednjem tečaju HNB-a za eure na dan plaćanja,

- iznos od 222,73 Eur u protuvrijednosti hrvatskih kuna prema srednjem tečaju HNB-a za eure na dan plaćanja.

II. Nalaže se 1.tuženiku Petru Klišmaniću iz Splita, Tijardovićeve 28, OIB: 58362537972 i 2.tuženiku SPLIT SHIP MANAGAMENT d.o.o., Split, 114.brigade 12, OIB: 98656583257, da u roku od 8 dana tužitelju Centru za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, OIB: 38083028711, solidarno nadoknade trošak parničnog postupka u iznosu od 53.187,50 kn, zajedno sa zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od presuđenja do isplata, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

Obrazloženje

Pred Općinskim sudom u Zagrebu zaprimljena je 4. srpnja 2005. tužba tužitelja HRVATSKOG FONDA ZA PRIVATIZACIJU, Zagreb, Ivana Lučića 6, protiv tuženika PETRA KLIŠMANIĆA iz Splita, Tijardovićeve 28, radi ispunjenja.

U tužbi se navodi da su tužitelj i Petar Klišmanić zaključili 2. lipnja 1998. Ugovor o prodaji udjela tvrtke Elektrokomorca d.o.o., Split, broj: 3180077/967, kojim Ugovorom da je reguliran uvjet otplate 495 tada neotplaćenih udjela navedenog društva.

Tužitelj nadalje navodi da je tuženik Petar Klišmanić za neotplaćene poslovne udjela bio u obvezi platiti iznos od tadašnjih 214.931,48 DEM, odnosno 779.148,84 kn i to u 72 mjesečna anuiteta zaključno do 2. lipnja 2004. Na dan 14. lipnja 2005. dug Petra Klišmanića da iznosi 141.750,55 EUR. Stoga se predlaže sudu donijeti presudu sadržaja poblje navedenog u točki I. izreke presude.

Tužitelj je podneskom zaprimljenim pred Općinskim sudom u Zagrebu 11. siječnja 2006. proširio tužbu i na tvrtku Split Ship Management d.o.o., Split i to iz razloga što je tuženik Petar Klišmanić, temeljem Ugovora o prodaji i prijenosu udjela u društvu Elektrokomerc d.o.o. od 9. srpnja 1998. i Aneksa ugovoru od 13. listopada 2000. prodao Split Ship Managementu d.o.o. poslovne udjele, a koje je stekao temeljem predmetnog Ugovora.

Nakon provedenog vještačenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev podneskom od 19. studenog 2019.

Pred Općinskim sudom u Zagrebu zaprimljen je 20. travnja 2006. odgovor na tužbu 1.tuženika. Tuženik ad1. je porekao tužbu u odnosu na potraživanje tužitelja u iznosu od 141.750,55 EUR ističući da sve kada bi tužitelj i imao potraživanje prema 1.tuženiku, da je nastupila zastara. Iz obračuna duga na kojeg se tužitelj poziva, da

nesporno proizlazi da je zadnja uplata od strane 1.tuženika bila 19. svibnja 2000., a s obzirom da je plaćanje ugovoreno u anuitetima, to da se sukladno članku 372. ZOO-a primjenjuje trogodišnji zastarni rok. Zastara da je nastupila 19. svibnja 2003., dok je tužba podnijeta 4. srpnja 2005.

U odgovoru na tužbu se nadalje ističe da je predmetni Ugovor o prodaji poslovnih udjela raskinut ex lege. Naime, tužitelj da je svojom obavijesti 1.tuženiku od 18. veljače 1999., pozivom na članak 127. i članak 125. stavak 1. i 4. ZOO-a i članak 2. stavak 7. predmetnog Ugovora, obavijestio 1.tuženika da se sa danom 18. veljače 1999. Ugovor raskida. Da bi predmetni Ugovor ostao na snazi, isti da je morao biti ponovno zaključen u pisanoj formi u skladu sa člankom 10. Zakon o privatizaciji. Budući da je Ugovor raskinut, to da tužitelj nema pravnog osnova tražiti od 1.tuženika ispunjenje ugovora.

Tuženik ad1. se, opreza radi, usprotivio i visini postavljenog tužbenog zahtjeva ističući da tužitelj u svojoj tužbi navodi da je prema Ugovoru za neotplaćene poslovne udjel 1.tuženik trebao platiti tadašnjih 214.931,68 DEM, dok se tužbenim zahtjevom potražuje iznos od 141.750,55 EUR bez da se obrazlaže način izračuna, a tužitelj se niti ne poziva na pozitivne pravne propise temeljem kojih je napravio taj izračun. Nadalje se navodi da tužitelj traži da se na iznos od 87.054,84 EUR obvežu 1.tuženik i 2.tuženik solidarno, kao i na plaćanje zakonske zatezne kamate koja teče od 15. lipnja 2005., bez da se obrazlaže na koji način je tužitelj došao do iznosa od 87.054 EUR, te kako je došao do datuma 15. lipnja 2005. i otkud mu osnov za traženje zakonske zatezne kamate u eurima. Stoga se predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Pred Općinskim sudom u Zagrebu zaprimljen je 20. travnja 2006. odgovor na tužbu 2.tuženika. Tuženik ad2. je u prvom redu istako prigovor promašene pasivne legitimacije navodeći da sa tužiteljem nije ni u kakvom ugovornom odnosu s obzirom na predmetni Ugovor o prodaji poslovnih udjela koji su zaključili tužitelj i 1.tuženik.

Drugotuženik se samo, opreza radi, osvrnu i na navodno potraživanje tužitelja prema 1.tuženiku, a vezano za Ugovor o prodaji poslovnog udjela. Tuženik ad2. je porekao tužbu u odnosu na potraživanje tužitelja u iznosu od 141.750,55 EUR ističući, da sve kada bi tužitelj i imao potraživanje prema 1.tuženiku, da je nastupila zastara. Iz obračuna duga na kojeg se tužitelj poziva, da nesporno proizlazi da je zadnja uplata od strane 1.tuženika bila 19. svibnja 2000., a s obzirom da je plaćanje ugovoreno u anuitetima, to da se sukladno članku 372. ZOO-a primjenjuje trogodišnji zastarni rok. Zastara da je nastupila dana 19. svibnja 2003. dok je tužba podnijeta 4. srpnja 2005.

U odgovoru na tužbu se nadalje ističe da je predmetni Ugovor o prodaji poslovnih udjela raskinut ex lege. Naime, tužitelj da je svojom obavijesti 1.tuženiku od 18. veljače 1999., pozivom na članak 127. i članak 125. stavak 1. i 4. ZOO-a i članak 2. stavak 7. predmetnog Ugovora, obavijestio 1.tuženika da se sa danom 18. veljače 1999. Ugovor raskida. Da bi predmetni Ugovor ostao na snazi, isti da je morao biti ponovno zaključen u pisanoj formi u skladu sa člankom 10. Zakona o privatizaciji. Budući da je Ugovor raskinut, to da tužitelj nema pravnog osnova tražiti od 1.tuženika ispunjenje ugovora.

Tuženik ad2. se, opreza radi, usprotivio i visini postavljenog tužbenog zahtjeva ističući da tužitelj u svojoj tužbi navodi da je prema Ugovoru za neotplaćene poslovne

udjele 1.tuženik trebao platiti tadašnjih 214.931,68 DEM, dok se tužbenim zahtjevom potražuje iznos od 141.750,55 EUR bez da se obrazlaže način izračuna, a tužitelj se niti ne poziva na pozitivne pravne propise temeljem kojih je napravio taj izračun. Nadalje se navodi da tužitelj traži da se na iznos od 87.054,84 EUR obvežu 1.tuženik i 2.tuženik solidarno, kao i na plaćanje zakonske zatezne kamate koja teče od 15. lipnja 2005. bez da se obrazlaže na koji način je tužitelj došao do iznosa od 87.054 EUR, te kako je došao do datuma 15. lipnja 2005. i otkud mu osnov za traženje zakonske zatezne kamate u eurima. Stoga se predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Presudom ovog suda poslovni broj P-1455/08 od 25.svibnja 2010., djelomično je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na 1. tuženika. Odlučujući po žalbama stranaka, rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-3350/2013 od 7.svibnja 2013. ukinuta je prvostupanjska presuda broj P-1455/08 od 25. svibnja 2010., i spis vraćen na ponovno suđenje.

U ponovljenom dokaznom postupku sud je pregledao isprave priložene spisu, te proveo vještačenje po vještaku financijsko –knjigovodstvene struke.

Smanjeni tužbeni zahtjev tužitelja iz podneska od 19. studenog 2019. je osnovan.

Među strankama nisu sporne ili ne bi trebale biti sporne slijedeće činjenice:

- da je između tužitelja i 1.tuženika 2. lipnja 1998. zaključen Ugovor o prodaji udjela društva Elektrokomerc d.o.o., Split, broj: 3180077/967 (u daljnjem tekstu Ugovor);
- da je tužitelj obavijestio 1.tuženika dopisom od 18. veljače 1999. da se raskida predmetni Ugovor s danom 18. veljače 1999.;
- da je tužitelj donio odluku da se stornira raskid Ugovora;
- da je 9. srpnja 1998. zaključen između 1.tuženika i 2.tuženika Ugovor o prijenosu poslovnog udjela tvrtke Elektrokomerc d.o.o., kao i Aneks navedenom Ugovoru od 13. listopada 2000.;
- da je tužitelj zahtijevao izmjenu predmetnog Ugovora;
- da je zadnji anuitet po predmetnom Ugovoru plaćen 19. svibnja 2000 .

Tužitelj i 1.tuženik su u pravnom odnosu temeljem predmetnog Ugovara o prodaji udjela od 2. lipnja 1998. Uvidom u navedeni Ugovor utvrđeno je da su stranke zaključile osnovni ugovor o prodaji udjela društva Elektrokomerc d.o.o. 29. listopada 1992., te da je temeljem sklopljenih ugovora o prijenosu, 1.tuženik stupio na mjesto kupca s osnova devetnaest ugovora zaključenih s tužiteljem čime je stekao ukupno 847 udjela tvrtke Elektrokomerc d.o.o., od čega je otplatio 352 udjela, tako da je ostalo neotplaćeno 495 udjela. Također je uvidom u preambulu Ugovora utvrđeno da je 1.tuženik, kao kupac, podnio Upravnom odboru prodavatelja, kao tužitelja, zahtjev za produženje roka otplate po stečenim ugovorima o prodaji udjela, te da je Upravni odbor tužitelja na svojoj četrnaestoj sjednici održanoj 12. svibnja 1998. donio odluku o produljenju roka otplate ostatka duga na rok od 6 godina s tim da tužitelj i 1.tuženik sklope novi ugovor. Stranke su sporazumno utvrdile da prema ranije zaključenim ugovorima 1.tuženik ima prema tužitelju dug u iznosu od 214.931,48 DEM, odnosno 779.148,84 kn. Tuženik se kao kupac, obvezao navedeni iznos uplatiti u 72 mjesečne

rate, uplatom u kunama, s tim da prvi anuitet dospijeva na naplatu u roku od 30 dana od dana saldiranja osnovnih ugovora o prodaji udjela to jest od 2. srpnja 1998., a zadnji 2. lipnja 2004.

Nadalje, iz spisu priloženih isprava je utvrđeno da je tužitelj dopisom od 18. veljače 1999. obavijestio 1.tuženika da se predmetni Ugovor raskida s danom 18. veljače 1999., a pozivom na odredbe članka 127., 125. stavak 1. i 4. Zakona o obveznim odnosima («Narodne novine» broj: 53/91., 73/91., 3/94., 7/96. i 112/99. – dalje ZOO), te članak 2. stavak 7. predmetnog Ugovora. Nadalje, iz dopisa tužitelja 1.tuženiku od 16. ožujka 1999. proizlazi da je, a na zahtjev 1.tuženika, odlučeno da se stornira raskid predmetnog ugovora. Prvotuzenik je ujedno pozvan nastaviti sa urednim ispunjavanjem obveza preuzetim temeljem predmetnog Ugovora.

Između tužitelja i 1.tuženika je sporno da li je došlo do raskida Ugovora, te da li je nastupila zastara potraživanja.

Po stajalištu ovog suda nije osnovana tvrdnja 1.tuženika da je došlo do raskida Ugovora, budući da je upravo 1.tuženik zatražio od tužitelja da opozove svoju odluku o raskidu Ugovora, a što proizlazi iz dopisa 1.tuženika upućenog tužitelju 5. ožujka 1999., koji zahtjev su uz 1.tuženika podnijeli Ivan Vuko, Marko Baković i Zvonko Duvančić. Navedeni su u svom dopisu istakli da je njihova namjera bila ozbiljna kad su zatražili produljenje roka otplate kupljenih udjela, te da je njihova namjera ozbiljna i u trenutku kada traže opoziv odluke o raskidu. Da je tužitelj udovoljio traženju 1.tuženika, razvidno je i iz tužiteljevog dopisa od 16. ožujka 1999. kojim obavještava 1.tuženika da je donesena odluka da se stornira raskid ugovora broj: 3180077/967. Kako je odluka o storniranju raskida Ugovora donijeta upravo na traženje 1.tuženika, to je za zaključiti da je 1.tuženik htio održati predmetni Ugovor na snazi, te je izrazio i spremnost nastaviti s ispunjavanjem preuzetih obveza, a na što ga je tužitelj i pozvao dopisom kojim ga je obavijestio o storniranju raskida.

Imajući u vidu da je 1.tuženik izrazio na izričit način svoju namjeru za održavanjem na snazi predmetnog Ugovora, a što uključuje i izvršavanje ugovornih obveza, te imajući s druge strane u vidu tuženikovo storniranje odluke o raskidu, to je za zaključiti da do raskida ugovora nije došlo. Nadalje, u svrhu činjenice da predmetni Ugovor nije raskinut, dokaz je i otplata anuiteta nakon odluke o raskidu, odnosno odluke o storniranju odluke o raskidu predmetnog Ugovora.

Također valja istaći da je tužitelj ponovno donio odluku o raskidu predmetnog ugovora, odnosno da je obavijestio 1.tuženika da sa danom 24. studenog 1999. predmetni Ugovor raskida. Dana 4. siječnja 2000., a na traženje 1.tuženika ponovno je predmetni ugovor stavljen na snagu, odnosno došlo je do opoziva raskida. Nadalje, da predmetni ugovor nije raskinut, dokaz je i zahtjev 1.tuženika za izmjenom predmetnog ugovora od 27. prosinca 2000. Također nije za zanemariti ni činjenicu da je 1.tuženik i nakon drugog storniranja raskida nastavio sa ispunjavanjem ugovornih obveza, budući da je zadnji anuitet uplaćen dana 19. svibnja 2000.

U odnosu na spornu činjenicu odnosno sporno pitanje da li je došlo do zastare potraživanja pozivom na članka 372. stavak.2. ZOO-a., ističe se kako slijedi.

Temeljem odredbe članka 372. stavak 1. ZOO-a propisano je da potraživanja povremenih davanja koja dospijevaju godišnje ili u kraćim određenim vremenskim razmacima, bilo da se radi o sporednim povremenim potraživanjima, kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je potraživanje uzdržavanja, zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Stavkom 2. propisano je da sve ovo vrijedi i za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate, ali ne vrijedi za otplate u obrocima i druga djelomična ispunjenja.

Međutim, po stajalištu ovog suda, u konkretnom slučaju ne primjenjuje se odredba članka 372. stavak 2. ZOO-a.

Temeljem odredbe članka 2. stavak 7. predmetnog Ugovora, ugovoreno je da ako kupac ne uplati uzastopno dva mjesečna anuiteta da cijeli neotplaćeni iznos kupoprodajne cijene dospijeva na naplatu odmah i prodavatelj ima pravo zahtijevati od kupca da u roku od 15 dana plati cijeli ostatak duga s obračunatim kamatama.

Dakle, u konkretnom slučaju radi se o ispunjenju cjelokupnog neotplaćenog iznosa, pa se stoga više ne može govoriti o otplati po anuitetima, budući da se radi o dospijeću cjelokupnog neisplaćenog iznosa iz predmetnog Ugovora. Stoga se u konkretnom slučaju ima primijeniti opći zastarni rok od pet godina iz članka 371. ZOO-a.

Također se ističe da je u konkretnom slučaju, a sve da se i primjenjuje trogodišnji zastarni rok, došlo do prekida zastarijevanja i to postupanjem tužitelja sukladno članku 277. i 278. OZ-a. Naime, iz spisu priložene dokumentacije proizlazi da je tužitelj dostavio javnoj bilježnici Vlasti Zajec 2001. 21 spis. Nadalje, 2002. upućena je požurnica javnoj bilježnici iz koje upravo proizlazi da je 21. ožujka 2002. predat 21 spis radi postupanja u smislu članka 277. OZ-a. O očitovanju o zaprimljenim predmetima, javna bilježnica je spomenula i udjele iz predmetnog Ugovora svojim dopisom iz veljače 2004. Iz iznijetog jasno proizlazi da je došlo do prekida zastare sukladno članku 388. ZOO-a.

Iz spisu priloženih isprava proizlazi da je 1.tuženik zaključio 9. srpnja 1998. Ugovor o prodaji i prijenosu udjela u društvu Elektrokomerc d.o.o. Istina je da je 1.tuženik prenio na 2.tuženika udjele koje je stekao temeljem predmetnog ugovora zaključenog sa tužiteljem. Međutim, ovim Ugovorom o prijenosu poslovnih udjela zaključenog između 1.tuženika i 2.tuženika ugovoreno je da 2.tuženik stječe 34,83 poslovnih udjela u društvu, dok je cijena ugovorena u iznosu od 340.122 ondašnjih DEM, s tim da je člankom 3. cit. Ugovora detaljno regulirana dinamika plaćanja udjela koje je 1.tuženik prenio 2.tuženiku. U predmetnom Ugovoru je navedeno da je 1.tuženik u cijelosti platio tužitelju 857 udjela, te da je u obvezi platiti za još 435 poslovnih udjela uz obročnu otplatu kroz vrijeme od 6 godina. Dinamiku isplate kupovine stranke su ugovorile člankom 3. predmetnog Ugovora, po kojoj je odredbi kupac, ovdje 2.tuženik obavezan platiti prodavatelju, ovdje 1.tuženiku, 30 % ugovorene cijene u roku od 8 dana od dana sklapanja Ugovora, a zadnjih 25 % ugovorene cijene do 15. prosinca 1998.

Nadalje je utvrđeno da su 1.tuženik i 2.tuženik sklopili Aneks ugovora o prodaji i prijenosu udjela u društvu Elektokomerc d.o.o. 13. listopada 2000. Ovim Aneksom izmijenjena je odredba članka 3. osnovnog Ugovora na način da je konstatirano da je potpisom ovog Aneksa prodavatelj, ovdje 1.tuženik, konstatirao da je na ime kupoprodajne cijene od kupca, ovdje 2.tuženika, primio iznos od 227.036,00 DM u kunsjoj protuvrijednosti. Preostali iznos kupoprodajne cijene od 113.086 DM u kunsjoj protuvrijednosti kupac, ovdje 2.tuženik, se obvezao isplatiti u 24 jednaka mjesečna obroka s tim da svaki obrok iznosi 4.712,00 DM mjesečno u kunsjoj protuvrijednosti počevši od 1. studenoga 2000. svakog mjeseca unaprijed najkasnije do 10-og u mjesecu. Člankom 4. je konstatirano da ako kupac, ovdje 2.tuženik, ne isplati uzastopno dva mjesečna obroka kako je utvrđeno u članku 3. Aneksa, da prodavatelj, ovdje 1.tuženik, ima pravo tražiti isplatu cjelokupnog iznosa kupoprodajne cijene provodeći prisilnu ovrhu na svim računima kupca, ovdje 2.tuženika.

Dakle, u konkretnom slučaju su na snazi tri ugovora i to: Ugovor o prodaji udjela društva Elektrokomerc d.o.o., Split, broj: 3180077/967, koji je sklopljen između tužitelja, kao prodavatelja, i 1.tuženika kao kupca. Taj Ugovor je sklopljen 2. lipnja 1998. U međuvremenu je sklopljen 9. srpnja 1998. između 1.tuženika, kao prodavatelja i 2.tuženika, kao kupca, Ugovor o prijenosu poslovnog udjela tvrtke Elektrokomerc d.o.o., kao i Aneks navedenom Ugovoru od 13. listopada 2000. Po Ugovoru od 2 lipnja 1998. 1.tuženik duguje tužitelju iznos neotplaćenih udjela u društvu Elektrokomerc d.o.o. Međutim, iako taj Ugovor između tužitelja i 1.tuženika nikada nije raskinut, u međuvremenu je 1.tuženik prenio dionice društva Elektrokomerc d.o.o. na 2.tuženika, iako je prema tužitelju nastavio izvršavati svoje obveze. Prvotuzenik i 2.tuženik su u ugovornom odnosu temeljem Ugovora o kupoprodaji udjela Elektrokomerca d.o.o. od 9. srpnja 1998., izmijenjenog Aneksom od 13. listopada 2000. Radi se o ugovorima koji su međusobno uvjetovani jer da 1.tuženik nije stekao udjele društva Elektrokomerc d.o.o. od tužitelja, ne bi te iste udjele mogao prenijeti na 2.tuženika, radi čega se ova tri ugovora ne mogu promatrati samostalno. Stoga je tužitelj ovlašten zatražiti ispuni bilo od 1.tuženika s kojim je u ugovornom odnosu bilo od 2.tuženika na koga su predmetni udjeli preneseni. Stoga je tužitelj dokazao osnov potraživanja prema tuženima.

Na okolnost visine utužene tražbine u ovom postupku, kao i pravilnog izračuna tijeka zakonskih zateznih kamata, provedeno je vještačenje po vještaku knjigovodstveno-financijske struke.

Stalni sudski vještak Ankica Pejković Čović je u svom pisanom nalazu i mišljenju, koje sud prihvaća kao stručno i objektivno, navela da po Ugovoru o prodaji udjela od 2. lipnja 1998. zaključenog između prednika tužitelja i 1.tuženika, tužitelj potražuje ukupno 245.200,71 Eur, odnosno 1.823.283,82 kn i to: na ime otplate glavnice 87.191,11Eur, protuvrijednosti 648.620,69 kn; na ime redovne kamate obračunate od 2.srpnja 1998. do 2. lipnja 2004. iznos od 10.193,47 Eur, protuvrijednosti 75.059,16 kn;; na ime zakonske kamate na obračunatu glavicu od 2. srpnja 1998. do 22. listopada 2019. 147.593,40 Eur, kunske protuvrijednosti 1.097.957,47 kn, te na ime zakonske zatezne kamate na redovnu kamatu od 2. srpnja 1998. do 19. srpnja 2004. iznos od 222,73 Eur protuvrijednosti 1.646,50 kn.

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Splitu

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-31/2019-23

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Marija Balić Jurišić

Datum pravomoćnosti: 19.05.2020.

Datum ovršnosti: 16.06.2020.

**Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:**

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Splitu

Obavijest o primitku elektroničkog podneska

kojom se potvrđuje da je **Centar za restrukturiranje i prodaju (CERP)**, OIB **38083028711**, dana **23.11.2020. u 13:03:25** sati u svojstvu **Pravna osoba** sustavu za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem predao pošiljku čiji sadržaj je naveden u nastavku.

Osnovni podaci pošiljke

Sud primatelj	Trgovački sud u Splitu
Postojeći predmet na koji se pošiljka odnosi	St-397/2013
Primjedba	-

Podnesak

Vrsta	Podnesak
Podnositelj	Centar za restrukturiranje i prodaju (CERP)
Broj stranica	2
Naziv datoteke sa sadržajem	split ship management podnesak.pdf
Velicina datoteke sa sadržajem	378,2 kB
Jedinstveni identifikator datoteke sa sadržajem (SHA-256)	7cacb06e070f86da86d05b05ec54d9045c42df1e255d4cf6e1cad2625a614884

Prilog s rednim brojem 1

Opis	SPLIT SHIP MANAGMENET-PRIOLOG
Broj stranica	13
Primjedba	-
Naziv datoteke sa sadržajem	SPLIT SHIP MANAGMENET-PRIOLOG.pdf
Velicina datoteke sa sadržajem	485,5 kB
Jedinstveni identifikator datoteke sa sadržajem (SHA-256)	3df86000200a5cb4f5aac9a9d21f9c922a5e2d14a356b923fcd34cc932e35bfd